

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل سبک شناسانه طنز سیاه در داستان های کوتاه بهرام صادقی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش زبان و ادبیات فارسی، دوره 18، شماره 57 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

نیره شاطری - آموخته دکتری زبان و ادبیات فارسی، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران * دانش

محبوبه خراسانی - نویسنده مسئول: دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران

مرتضی رشیدی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران

خلاصه مقاله:

طنز سیاه یکی از گونه های طنز به شمار می رود که با چشم اندازی تمسخرآمیز درصدد است تا رنج و ملال، بی هویتی و پوچی، اضطراب آفرینی و مرگ اندیشی، و ترس و تنهایی انسان معاصر را به تصویر بکشد. بهرام صادقی از جمله داستان نویسانی است که با دقت و ظرافت، از قابلیت و ظرفیت طنز سیاه استفاده کرده و این شگرد ادبی را در داستان های کوتاه خود که عمدتاً در فاصله سال های ۱۳۳۵ تا ۱۳۴۱ نوشته و در مجموعه داستان «سنگر و قمقمه های خالی» منتشر شده، به کار برده است. سوال اصلی پژوهش این است که: شاخص های سبک ساز طنز سیاه در داستان کوتاه های بهرام صادقی کدام اند؟ و نویسنده با چه روش هایی طنز سیاه را در لابه لای داستان ها گنجانده و چه مقاصد و اهدافی را دنبال می کرده است؟ در پاسخ باید گفت: صادقی با به کارگیری تضاد و تناقض، کوچک نمایی، بزرگ نمایی، فضا سازی های گوتیک و انحراف از موضوع، طنز سیاه را در داستان هایش برجسته ساخته است و در پی آن بوده تا مسائل زمانه خویش را به شکلی غیرمستقیم بازتاب دهد و با انتقاد از وسواس های فکری، کشمکش های سیاسی و تخریب های فرهنگی، دریافت خود از تجربه زیستی را بازنمایاند.

کلمات کلیدی:

سبک شناسی، طنز سیاه، بهرام صادقی، سنگر و قمقمه های خالی، ادبیات داستانی معاصر.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1447169>

